

Umbert: «El disc és el cicle de la vida musicalitzat»

Estrenem «Stalingrad», la primera cançó del nou disc en solitari del guitarrista i compositor del grup mallorquí Anegats, 'Fragments'

Umbert | Tomàs Moya

El guitarrista i un dels compositors del grup mallorquí **Anegats**, José Juan Umbert, presenta el seu disc en solitari sota el nom d'**Umbert: Fragments** (Blau, 2023). En el treball, fa un recorregut per les diferents fases de la vida, acompanyat de Pep Álvarez -cantant d'**Anegats**-, **MDMAR** i **Clàudia Benassar**. Avui estrenem el primer d'aquests fragments: "Stalingrad", i parlem amb l'artista del nou disc que està a punt de publicar.

Avui estrenem "Stalingrad". En quina guerra amorosa s'inspira?

És la primera cançó del disc. Obri amb la frase, a cappella: "*Deixa'm entrar a casa teva*". És una declaració d'intencions que ve a dir "deixa'm mostrar-te la meua música. Soc jo i aquesta és la meua veu, el meu cantar, amb tots els seus defectes i les seves virtuts." És una cançó inspirada en un passatge del llibre de Ken Follet *L'hivern del món* (Rosa dels Vents, 2012). Repiquen les campanes de pau a Stalingrad, però una parella d'enamorats, aliens a l'eufòria exterior i els repics de campana, comencen la seva "batalla essencial". El propòsit de la cançó és expressar el desig, el descobriment sexual com una fase vital al camí de la vida. La guerra i Stalingrad en són la metàfora.

Ets d'inspirar-te en altres llibres o cançons, o les imatges et venen per experiències pròpies?

Com artista sempre estàs amb les orelles aixecades i els ulls oberts, pendent dels inputs externs.

Una paraula estimuladora, una frase d'un llibre o d'un poema, una imatge a una pel·lícula... Ho agafam i ho guardam al bagul de les futures inspiracions per convertir-les en cançons algun dia.

Quant a sonoritat, "A la deriva", recorda una mica a El Último de la Fila. Ha estat una inspiració?

Sempre he flipat amb **El Último de la Fila**, i molta gent m'ha dit que aquesta cançó els els recorda. M'agrada la manera d'escriure que tenen **Quimi Portet** i **Manolo García**, sobretot en aquella època, quan jo era adolescent. Segurament, de manera inconscient, compons i escrius com els teus referents.

"Asteroides" té un punt de rondalla infantil i, de fet, va ser la banda sonora de la Fira de teatre infantil i juvenil (Fiet). T'agrada escampar rialles entre els més petits?

Parla de la infantesa, i la paternitat. I sí, gaudisc molt amb les meves filles. Els nins són genials, amb la seva innocència i la seva honestat. Com a lliçó de vida, ens "donen un banyo"!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=BsGW5Z97X8s>

Connecta amb una altra cançó, la tendra "Es millor dia". La dediques a les teves filles, Bet i Llúcia?

Sí. La vaig compondre com una cançó de bressol. Els la cantava sempre abans de dormir, i ara és la meva cançó preferida del disc. És una cançó sobre el naixement i, per descomptat, sobre la paternitat i la fugacitat de les èpoques més dolces i plenes de les nostres vides.

A "Joventut", que es podrà escoltar amb el llançament del disc, introdueix paraules com 'morreo' i 'copeo'. Avui dia, això és necessari per parlar amb la joventut?

Segurament, si en **Leiva** canta '*darnos un morreo*' quedarà irreverent i 'gamberro', però en català i amb la meua veu suau no sona igual! [RIU] Amb aquesta imatge, la del *morreo*, intent retratar l'espontaneïtat i despreocupació de la gent jove. Supòs que, com a professor d'institut, envoltat sempre de gent jove, tendeixo a observar el seu comportament, la seva manera de socialitzar. Em feia gràcia la frase 'si ens criden l'atenció, ballarem un *copeo* enmig del Born', que és un passeig de Palma. Un *copeo* és un tipus de ball popular, i també és un poc d'homenatge a l'època en què tocava el llaüt a una agrupació de ball de bot, el Grup Puig de Bonany. La joventut és un altre dels estadis que conformen aquest cicle de la vida musicalitzat, que és la línia conceptual i temàtica que inspira i impulsa tot el disc.

La cançó la cantes amb MDMAR. Com va sorgir la col·laboració?

La **MDMAR** és un encant i té un gran potencial. És una al·lota que vaig descobrir al CanetRock de Mallorca, l'estiu passat. De fet, en Miquel Àngel Sancho, de la discogràfica Blau, em va suggerir que incorporés algun artista emergent al disc, i vàrem pensar en ella. Crec que ella aporta un color meravellós a la cançó, i simbolitza, a més, aquesta força i ímpetu de la gent més jove.

Umbert Foto: Tomàs Moya

En el disc, a més, també has comptat amb en Pep Àlvarez, cantant d'Anegats.

No hi podia faltar. Hem crescut junts, com a amics, i també musicalment. Fent-lo cantar a ell -i fent-hi participar a altres membres d'**Anegats**, com en Paco González, Angel Ríos, Ali Domínguez, Robin Alba, etc.-, era una manera d'homenatjar i agrair el grup de la meua vida. La complicitat amb Pep és màxima. Cantam junts des dels 15 anys. Als discos d'**Anegats** es poden reconèixer les dues veus transitant juntes: ell com a veu principal i jo en un rol més corístic. Tant és així, que a cançons d'**Anegats** com "Cendres" o "Animals", invertim els rols, i jo faig la veu principal i ell els cors. M'encanta cantar amb ell, i per això la seva col·laboració era obligada. A més, és una col·laboració de luxe. Per jo, és el millor cantant i *frontman* que he conegut mai.

I encara hi ha una tercera col·laboració: Clàudia Bennasar.

És la professora de música a l'institut on treballo. Cantava com els àngels, i sempre ens ajudem. Me feia especial il·lusió que cantés en aquest disc. Jo l'animo que gravi també les seves composicions i, de fet, crec que ho farà. En sentirem a parlar, perquè canta molt i molt bé.

Per a la producció has comptat amb Xisco Tous. Què hi ha aportat?

És un productor de l'antiga escola. Per decidir quina guitarra triàvem per a un arranjament en concret ens tiràvem hores... Per això hem tardat tant de temps a acabar el disc! [RIU]. En aquest sentit, és una producció molt romàntica i artesana. Hem fet un bon tàndem i, sobretot, ha entès -i aquest és el seu gran mèrit- què pretenia amb aquest projecte.